

ment de les criatures empassades i denarides. Per no tenir d'enmatllevar el breçol a la Vigatana, m'en feren fer un per en Vicens Serraima, que com un record el guardo a les golfes de casa, i cada vegada qu'el veig, em fa venir les llàgrimes als ulls. Jo no m'en recordo pas, pro em deien, que la Nanna de cân Xec, aixís que tenia una hora vagarívola, ja era a l'espona del meu breçol per refilar hi el St. Ramón, la Dida del rei d'Aragó, la cançó d'en Bacaina i aquella melodia que començava:

«Si'n som fill de Montagut
allí hi tinc lo sant baptisme;
allí hi tinc mon pare amat
la mare que m'ha criat,
tots els dies de ma vida.» (1)

Els demés anys, a fins qu'em posaren calces, diu que vaig passar-los dormint molt, menjant molts plats de sopes, i sobre tot, xerrotejant com un papagai. Es dir, fent poc més o menys lo que fan les altres criatures. I ara, per confirmar lo que som dit de bon començ, tinc d'afegir: qu'em som terreat amb la brivalla del carrer del Hospital; som jugat a passa gins i a caball fort amb els mocosos de la vila; em som tirat pedres amb els del Serrat; i amb els del carrer d'en Patrinxo, hi som anat a cap-girells i a trompades. Se quin gust tenen les peres de cân Damià, els pressecs de la vinya del Villu, les cireres de Casabosca, les prunes de cân Roca i les figues de Matamalella. Figureu-vos, que les meves germanes que son quatre, i encare per mereixer, quan volen recalcar el llevat d'Hilarienc que porto en les entranyes, solen dir-me l'avi Sopa.

Cada any quan se ve el sant de la dòna, qu'es diu Candela, solem celebrar-lo amb una reunió familiar, i naturalment, tinc de descapdellar-hi els meus records de la vila dels pixaners. L'ataconador de la porteria que no més s'embadaleix amb els gegants del Pi, al sentir els noms d'en Manel Arniges, d'en Vadó

Empernat, de la Matalena Comas, d'en Joan de l'Erm i les seves faccies, el sorpren una passió de riure tant extraordinaria, que si no fos en Quim de la Lleteria que l'aguanta, jo'm crec que la baixella, qu'aquell dia va a trompons sobre la taula, rodaria a miques i bocins pel sostre.

Un amic de molts anys m'ha demanat que de tot lo que conto el dia del sant de la dòna en fassi unes memòries per LLIROIA. Diu que tenen d'esser sense paga. Conformes si la Redacció s'interessa perque al carrer d'en Bertoldino se li canvi-hi el nom que porta, pel del autor que's un Bertoldo fet i pastat. Aquí van. Emprò, lector volgut, si t'hi troves al mig del escenari o entre bastidors, no arrufis el nas, ni facis mala cara. Riu com en Meru de la porteria del davant.

Les memòries d'en Carriola

Feia un remat de dies que la disputa dels meus papàs, a mentres preniem café i postres, era sempre sobre quan me posarien calces. Les mamàs es veu que pel gust de veure als seus fills petits, com més temps millor, no hi van depressa: al contrari dels papàs, que a ser possible, voldrien que'ls seus fills nasquessen amb bigoti i ja uns homes fets. La mamà doncs per poguer-me portar un temps més agafat als plec de les faldilles, volia esperar un altre any: mentres que'l papà qu'es dalia per veure'm al seu costat prenent-li el bastó i fent-li de company de passeig no volia passar-hi.

Vingué la vigilia del Corpus, i, com cada dia, s'armà la disputa, a fins qu'el papà fort en els seus tretze, digué amb veu resoluta:—S'ha acabat ja. Avui mano jo. Aquesta tarda, a l'Àguila a comprar-li una marinera.

Tocaren les quatre; la mamà es posà la mantellina, el papà la levita i el sombrero, agafà el bastó i tots tres ens dirigirem per la Portaferriça i Rambles, cap a l'Àguila.

El papà volia un blau marí, que deia era el color que més li agradava. La mamà contrariada per lo ocorregut, no badava boca, i jo que estava enamorat del vestit d'aquell que porta l'Àguila a la professó de la Catedral, començí que volia un color groc. I groc ocre tingué d'esser.

L'endemà al sortir de missa de deu, del Pi, em portaren a casa les tietes del carrer de la Canuda que semblava s'havien tornat boges. Tant i tant em matxocaren, que jo per fugir d'elles, vaig començar que volia fer un pipí al orinalet. Prou em digueren qu'a cales tietes ja en tenien un, mes jo aferrat mes que mai a que volia el meu, no tingueren mes remei que portar-me a casa. A la tarda, anarem a veure «l'ou com balla» i la professó des de la botiga de can Cabot del carrer de Fernando en qual casa el meu papà era molt entrant, i aixís s'acabà la festa.

Vuit dies després un cotxe del Aixelà ens descarregava al portal de l'estació de França amb un embolic de maletes, sombreres, mundos i sacotells plens de no se quantes coses. Prenguerem el tren, baixarem a Hostalrich i amb una tartrana d'en Xacris ens dirigirem cap a Arbúcies. A can Llenç hi trovarem en Josep Vigatà, en Xapellí i el Boscatà amb quatre matxos i un burro que, al cap tart, ens transportaren per Joanet a Sant Hilari aont arribarem entre dos clars. La primera que sortí a rebre'ns fou la Pepa Vigatana que al veure'm feu un crit a la Nanna de can Xech tot diguent-li:—Nanna, goita en Tuñitu vestit de General!

BARCELONÍ-HILARIENC

(sequirà)

(1) Fem una crida al Director de LLIROIA perquè reculli i publiqui el sens nombre de cançons de St. Hilari. Avui provarà encara alguna velleta que les hi cantarà. Demà no hi serà ningú a temps.